

nové zemského správního výboru 2000 Kč měsíčně z prostředků zemských se zpětnou platností od 1. ledna 1920.

Článek II.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Článek III.

Zákon provede ministr vnitra.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Čís. 332.

Zákon ze dne 15. dubna 1920,

jmž stát přejímá výkony zdravotně-policejní.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

O výkon zdravotní policie, obstarávané dosud obcemi, pečuje stát.

§ 2.

K tomu cíli ustanoven budiž u okresních úřadů, pokud se týče v městech se zvláštním statutem, jakož i v městech s právem municipálním u župních úřadů kromě hlavního města Prahy, pro něž se vydá zvláštní zákon (§§ 1, 2, odst. 1., 3., 4. a 6. zák. o zřízení župních a okresních úřadů), potřebný personál lékařský a pomocný zdravotní (pomocnice při porodu, pečovatelé o nemocné, sociální pracovníce, desinfektoři atd.).

Tito činovníci působiti budou ve zvláštních k tomu určených okrscích.

Lékař musí v obvodu svého okrsku sídliti.

Pomocný zdravotní personál může býti ustanoven pro více okrsků.

§ 3.

Zdravotní policie zahrnuje vše, co podle dosud platných ustanovení náleželo v oboru tom do samostatné a přenesené působnosti obce, a co v budoucnosti zvláštními zákonnými nebo jinými ustanoveními bude do zdravotní policie poříto.

§ 4.

Náleží tudíž sem zvláště:

1. Zdravotní policie týkající se:

a) silnic, cest, veřejných míst a pod.,

b) bytů,

c) staveb,

d) potravin, včetně masa.

2. Dozor zdravotní na vodu pitnou, užitkovou, tekoucí i stojatou a na odstraňování odpadkův a splašků;

3. zdravotní dozor ke školám, hostincům a budovám veřejně přístupným;

4. zdravotnický dohled k průmyslovým a živnostenským podnikům, na průmyslové a živnostenské dělníky a na dělnictvo domácí;

5. zdravotní dohled na obchod zbožím lékařským, jedy, látkami zdraví škodlivými, jakož i zamezení mastičkářství a neoprávněného vykonávání lékařství a babictví;

6. první pomoc při náhlých onemocněních a úrazech;

7. evidence a dohled k osobám potřebným pomoci a ochrany slepčům, slabomyslným, hluchým, choromyslným a nalezcům, mimo veřejné ústavy;

8. opatření proti nakažlivým a lidovým nemocem a boj proti nim;

9. dohled k soukromým ústavům léčebným, poradnám, sociálně lékařským zařízením a lázním očištným v obcích;

10. ohledávání mrtvol;

11. provádění zdravotně policejních ustanovení pohřebních a policie hřbitovní;

12. zdravotní dohled na trhy dobytčej a průhon dobytka;

13. policie tržní;

14. zdravotní dohled na pohodnictví a na mrchoviště.

§ 5.

K povinností státního lékaře (§ 2) náleží kromě věcí souvisejících s obstaráváním zdravotní policie zejména také:

a) prováděti veřejné očkování proti neštovicím,

b) léčiti chudé,

c) zdravotnický dozor k dělníkům hospodářským, lesním, saisonním a ku čeledi,

d) dozírati na tělesnou výchovu,

e) lékařský dozor nad školní mládeží, spojený s občasnými výklady zdravotními,

f) zdravotní výchova a součinnost při etické výchově obyvatelstva.

§ 6.

Podrobná ustanovení o působnosti činovníků a zřízcenců, jmenovaných v § 2 t. z., vydána budou ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy podle potřeby v dohodě s jinými ministerstvy, zejména, pokud by šlo o otázky technické s ministerstvem veřejných prací, a to na základě zvláštního zákona, jímž upravena bude veřejná služba zdravotní (§ 7 zák. o župních a okresních úřadech).

Do té doby zůstávají v platnosti ustanovení dosavadní, neodporující tomuto zákonu.

§ 7.

Okrsky, pro něž ustanovení budou lékaři pro obstarávání agend zdravotně policejních a ostatních agend tímto a jinými zákony vytčených, určí podle místních potřeb a zejména vzhledem k povaze a počtu obyvatelstva státní správa, která bude rozhodovati i o budoucích změnách.

Státní správa určí i sídlo lékaře.

Podrobná ustanovení vydána budou nařízením.

§ 8.

Úprava právních poměrů státních lékařů v oboru zdravotní policie a ostatního zdravotně policejního personálu provedena bude podle zásad pro úředníky a zřízence státní s obdobnou kvalifikací, obsažených v zákonu ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z., o služebním poměru státních úředníků a státního služebnictva (služební pragmatika), a nařízeních k němu vydaných s omezením, že u lékařů, vykonávajících soukromou praxi, přípustěn je postup nejvýše do VII. hodnostní třídy. Pro okrsky s mimořádně obtížnými poměry místními povolují se zvláštní místní přídavky až do částky 500 Kč měsíčně. Bližší ustanovení o časovém postupu lékařův, ustanovených podle tohoto zákona, a způsobu poskytování místních přídavek vydána budou nařízením.

§ 9.

Obvodní a obecní lékaři, pokud byli ustanoveni definitivně, převzati budou do služby státní se započtením jejich služební doby do pense; o převzetí obvodních a obecních lékařů provisorních a definitivních, jimž nebyl přiznán nárok na zaopatřovací požitky, rozhodne se v každém jednotlivém případě podle ustanovení platných pro státní úředníky se zřetelem na případně platné úmluvy, pokud se týče nabytá práva.

Za účelem převzetí nutno podati do 60 dnův ode dne, kdy zákon nabude účinnosti, u ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy žádost za ustanovení státním lékařem pro výkon zdravotní policie podle tohoto zákona.

Ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy může pro mimořádné poměry tuto lhůtu

i různě ustanoviti pro jednotlivé správní obvody nebo jejich části.

§ 10.

Nepodají-li obvodní neb obecní lékaři do ustanovené lhůty žádost za ustanovení podle tohoto zákona, má se za to, že se po uplynutí lhůty dobrovolně bez jakýchkoli nároků vzdávají místa dosud zastávaného.

§ 11.

Obvodní a obecní lékaři, kteří byli ustanoveni podle dosud platných předpisů před 28. říjnem 1918 a podali sice včas žádost za ustanovení státním lékařem podle tohoto zákona, avšak nebyli jmenováni, budou dáni na odpočinek a budou jim poskytnuty zaopatřovací požitky, pokud by na ně měli nárok podle dosud platných zákonů; při tom rozhodujíc jediné otázka odborné kvalifikace a zájem státu.

Bylo-li však prokázáno, že tito lékaři, když již byli na svých místech úřady republiky Československé třebaž prozatímne ustanoveni nebo potvrzeni, dopustili se jednání namířeného proti státu československému, budou bez jakýchkoli nároků propuštěni, při čemž jest vyhrazeno trestně je stihati.

§ 12.

Obvodním a obecním lékařům, pokud přežati budou do služby státní, odpouští se nařízená státní zkouška lékařská (zkouška fysikátní), sloužili až do převzetí déle než 5 let.

Ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy může obvodním a obecním lékařům, kteří nevykazují pětiletou služební dobu, povoliti přiměřenou lhůtu k této zkoušce.

§ 13.

Jmění pensijního fondu obecních a obvodních lékařů v Čechách, zřízeného zákonem ze dne 17. dubna 1906, čís. 34 z. z., a jiných fondů veřejných ke stejnému účelu určených, přechází s veškerými právy a závazky do vlastnictví státu.

§ 14.

Obce jsou povinny, aby spolupůsobily při výkonu tohoto zákona.

Věcné potřeby a nutná zařízení opatří obec, pokud se týče župa (§§ 31 a násl. zákona o župních a okresních úřadech).

V případech zvláštního zřetele hodných může býti k účelům těm poskytnut státní příspěvek.

§ 15.

Zákonem tímto zrušuje se platnost dosavadních ustanovení zákonných, pokud jsou s ním v odporu.

Zákon tento začne účinkovati v době po vydání vládních nařízení o svazech zemských, župních a okresních úřadech a zákonů, jimiž bude upravena potřebná k tomu finanční úhrada.

§ 16.

Provedením zákona pověřuje se ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v souhlasu se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Hodža v. r.,

v zastoupení nepřítomného ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

Čís. 333.

Zákon ze dne 15. dubna 1920

o náhradě škody obětem politické persequce za války 1914—1918.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vláda se zmocňuje, aby podle svého uvážení poskytla ze státních peněz přiměřenou náhradu státním příslušníkům republiky Československé, nebo pozůstalým (§ 2) těm státním příslušníkům, kteří ve válce roku 1914 až 1918 byli protiprávně rakousko-uherskými, rakouskými nebo uherskými státními úřady a orgány občanskými nebo vojenskými, nebo úřady a orgány státu s Rakousko-Uherskem spojených z důvodů politických internováni, konfinováni, drženi ve vazbě zajišťovací, vyšetřovací nebo trestní, usmrceni nebo na těle a zdraví těžce poškozeni, pokud jde o osoby, které

a) způsobem shora uvedeným byly vážně poškozeny na své existenci,

b) pokud nebyly již jiným způsobem odškodněny a

c) náhrady státní dosud nezbytně potřebují.

§ 2.

Náhrada uvedená v § 1 může být poskytnuta pozůstalým osobám tam jmenovaným, pokud byly výživou svou na osoby ony odkázány a vyhovují podmínkám, uvedeným v § 1 pod písmeny a), b), c).

§ 3.

Pokud jde o osoby, které podmínkám uvedeným v § 1 pod písmeny a), b), c) nevyhovují, kteréž však podle rakouských nebo uherských zákonů, vydaných před 28. říjnem 1918, nebo podle mírových smluv mají vůči Rakousko-Uhersku, nebo jejich spojencům přímý nebo nepřímý nárok na náhradu škod, způsobených jim za války roku 1914 až 1918, jest vláda oprávněna škody tyto dáti zjištití a vůči Rakousko-Uhersku, po př. jejich spojencům uplatnití a, pokud státu Československému náhrada škod těchto bude jmenovanými státy nebo reparační komisí přiznána a skutečně vyplacena, osobám oněm, po př. jejich pozůstalým (§ 2) je vyplatiti.

§ 4.

Podrobnější ustanovení o tom, kdo za náhradu může žádati, ve které lhůtě a u kterých úřadů, které úřady o žádosti rozhodují, vydána budou nařízením.

§ 5.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Prověsti jej ukládá se vládě.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Staněk v. r.

Prášek v. r.

Klofáč v. r.

Habrman v. r.

Hampl v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Veselý v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Winter v. r.

Sonntág v. r.,

jako ministr financí a jako správce ministerstva pro zásobování lidu.